

Landinspektørnævnet fandt landinspektør L's ekspeditionstid i en arealoverførelsessag uantagelig lang, og at det var en grov tilsidesættelse af pligterne som landinspektør, at han ikke fremmede sagen mest muligt, da forudsætningerne for sagens gennemførelse var tilstede. Han lod i stedet sagen vente, fordi han følte sig "brændt ud" og ikke mere havde lyst til at beskæftige sig med sagen. Hertil kom, at landinspektøren under sagens forløb åbenbart ikke holdt sagens parter tilstrækkeligt orienteret og ikke rådgav dem om konsekvenserne af de foretagne ejendomsoverdragelser og belåninger, som fandt sted i sagsforløbet. Nævnet fandt endvidere, at også landinspektørens manglende reaktion overfor Landinspektørnævnet, såvel ved klagens indgivelse, som efter mødet i nævnet, hvor der blev indrømmet ham en frist til at fremkomme med de relevante oplysninger og en nærmere redegørelse for tidsforløbet i sagen, var en skærpende omstændighed ved vurderingen af tilsidesættelsen af pligterne som landinspektør. Nævnet fandt på baggrund af det anførte, at landinspektørens forseelse var så grov, at han blev frataget beskikkelsen indtil videre. En række sanktioner, som landinspektøren tidligere var blevet ikendt i perioden 1967 til 1978, havde kun i ringe grad betydning for fastsættelse af sanktionen.

I Landinspektørnævnets sag nr. 210: Advokat A på vegne af B mod landinspektør L afsagde nævnet den 28. februar 2000 følgende

KENDELSE:

I breve af 9. september, 18. november og 19. november 1999 har advokat A klaget over landinspektør L.

Landinspektøren er født i 1921 og er i perioden fra 1967 til 1978 i 7 tilfælde ikendt mindre bøder og i 1 tilfælde en irettesættelse.

I brevet af 9. september 1999 har advokaten bl.a. skrevet:

"Vedr.: Klage over landinspektør L

Som advokat for B,, der for 4-5 år siden anmodede ovennævnte landinspektør om bistand i forbindelse med udstykning og udfærdigelse af nye matrikelkort for ejendommene matr.nr. 2 AN, 2 O og 2 Q, har jeg, som det fremgår af vedlagte kopi af skrivelser af 13/8 og 26/8 d.å., forgæves rykket landinspektøren for at få at vide, hvorpå sagsbehandlingen beror, idet min klient selv adskillige gange inden for de senere år har rykket landinspektøren, uden at denne til dato har færdiggjort udstykningssagen.

Det er min opfattelse, at landinspektøren groft har overtrådt reglerne for rimelig sagsbehandlingstid, hvorfor jeg dels skal anmode Nævnet om at få opklaret, hvorpå sagen beror, dels anmode om at der må blive foretaget de nødvendige pønale skridt over for landinspektøren.”.

I brevet af 18. november 1999 har advokat A bl.a. skrevet:

“....

Jeg har fra Kort & Matrikelstyrelsen modtaget vedlagte kopi af en skrivelse, som styrelsen sendte til landinspektøren den 28. juni d.å., hvoraf det fremgår, at landinspektøren har journaliseret sagen som nr. 2539/1996 samt at han har fået returneret sagen på grund af ikke mindre end 8 fejl.

Da jeg den 16. d.s. talte med C hos Kort & Matrikelstyrelsen pr. telefon oplyste hun, at man overhovedet intet har hørt fra landinspektøren siden styrelsens skrivelse af 28/6 d.å.

Jeg kan oplyse, at min klient, B, rettede henvendelse til landinspektøren i marts 1995 og bad ham om assistance til udstykningssagen, og at min klient den 3/8 1995 har betalt á conto honorar incl. moms med i alt kr. 37.500,00 til landinspektøren.

I de forløbne mere end 4 år har min klient, som er medlem af samme afdeling af Rotary som landinspektøren, mundtligt rykket denne for en afslutning af sagen adskillige gange, når de mødtes og har hver gang blot fået et henholdende svar om, at sagen var lige ved at være færdig.”.

Med brevet af 19. november 1999 fulgte kopi af et brev, som B den 31. august 1998 sendte anbefalet til landinspektør L. I brevet står der:

“Da jeg gentagne gange har prøvet at kontakte dig pr. telefon, men forgæves, for at efterlyse det svar du har lovet mig utallige gange. Udbeder jeg mig herved D og vores færdige udarbejdede matrikelkort inden den 10.-9-1998.

Jeg kan oplyse dig om, at man nu er i fuld gang med at byggemodne de for os beliggende sydlige grunde.

Vi har ikke nogle kort vi kan fremvise, vi kan ikke finde vores skelpæle, vi har endnu ikke fået vores ejendomsvurderinger på plads, og derved modtager, og afregner forkerte ejendomsskatter, alt et stort syndigt rod, takket være din uendelige langsomme sagsbehandling.

Jeg imødeser nu modtagelsen af de færdige godkendte matrikelkort, inden ovennævnte dato, eller det af dig hidtil udarbejdede materiale, til færdiggørelse hos en anden landinspektør.”.

Den 6. december 1999 afholdtes møde i nævnet, hvorunder indklagede landinspektør L var mødt. I et brev af 18. november 1999 havde advokat A meddelt, at hverken han eller hans klient ville give møde for nævnet, idet de ikke mente at kunne bidrage med mundtlige oplysninger.

L forklarede, at B oprindeligt ejede ejendommen matr.nr. 2an B's svigerforældre havde købt naboejendommen matr.nr. 2o, som B's kone arvede ved svigerforældrenes død. Herefter blev der planlagt nogle arealoverførsler mellem de nævnte ejendomme samt matr.nre. 2p og 2q, som B også ejede, hvorved der opstod en ubebygget parcel. Da indklagede blev rekvireret af B for ca. 4 år siden, var der overvejelser om en lokalplan i området, og kommunen nedlagde forbud efter planlovens § 17. Lokalplanen kom først på plads for 1 ½ år siden, hvorefter indklagede påbegyndte udstykningen. I oktober 1996 forelå der en principiel tilladelse fra kommunen. Det var efter hans oplysninger en klar forudsætning for arealoverførslerne, at lokalplanen blev gennemført. B besluttede sig imidlertid for at sælge ejendommen matr.nr. 2an til D i den udformning, ejendommen ville få efter omlægningerne. Der opstod problemer, idet skødet kom til at lyde på B's oprindelige ejendom, hvorefter der skete lånoptagelse i

den oprindelige ejendom. Det tog mere end et år at få de nødvendige relaxationer gennemført. Efter at have fået relaxationsattester anmodede indklagede om dommerattest. Det viste sig imidlertid nu, at køberen D i mellemtiden havde omprioriteret sin ejendom, hvorefter betingelserne for dommerattest ikke længere var til stede. Dertil kom, at B i oktober 1998 ønskede ændringer af udformningen af matr.nr. 2o, herunder af adgangsforholdene for alle 3 parceller tilsund. Indklagede holdt B mundtligt orienteret om sagen ca. hver 14. dag, når de mødtes i Rotary. Indklagede fik sagen retur fra Kort & Matrikelstyrelsen den 28. juni 1999 som følge af formelle mangler. Nævnet gennemgik disse mangler med indklagede.

Dommerattesten forelå omkring juli måned 1999, og indklagede kunne da have færdiggjort sagen. Han var imidlertid "brændt ud" og havde ikke mere lyst til at beskæftige sig med den. Da han modtog brevet af 13. august 1999 fra advokat A, så han ikke nogen grund til at besvare dette, men valgte i stedet at orientere B mundtligt.

Nævnet tilkendegav over for indklagede, at det er særdeles uhensigtsmæssig for nævnets sagsbehandling, at han ikke trods opfordring hertil skriftligt har redegjort for sin stillingtagen til de fremsatte klagepunkter. Det aftaltes med indklagede, at nævnet senest den 15. januar 2000 skulle modtage en datoliste med en redegørelse for de enkelte ekspeditioner i sagen (såvel de matrikulære som de relaxationsmæssige aktiviteter) herunder den indflydelse, disse måtte have haft på ekspeditionstiden, samt de bilag, der måtte være nødvendige i relation hertil.

Den 15. januar 2000 havde Landinspektørnævnet imidlertid ikke modtaget det aftalte materiale fra L, hvorfor det i et brev af 19. januar 2000 blev meddelt ham, at nævnet kunne se sig nødsaget til at afsige kendelse på det foreliggende grundlag, hvis ikke materialet var modtaget inden en uge fra modtagelsen af nævnets brev. Da nævnet fortsat ikke modtog materialet, blev det i et anbefalet brev af 2. februar 2000 meddelt L, at kendelse ville blive afsagt på det foreliggende grundlag den 28. februar 2000.

Det bemærkes, at L heller ikke i perioden fra 2. til 28. februar 2000 har henvendt sig til nævnet.

Landinspektørnævnet udtaler:

Først bemærkes, at Landinspektørnævnet ved afgørelsen af klagen har været nødsaget til at tage udgangspunkt i de oplysninger, der forelå ved nævnets møde den 6. december 1999, dels i form af dokumenter, dels ved indklagedes forklaring for nævnet. Indklagede har således ikke, trods nævnets tilkendegivelse om vigtigheden heraf og den lange frist, der blev indrømmet ham hertil, fulgt nævnets opfordring til at fremkomme med de relevante oplysninger og en nærmere redegørelse for tidsforløbet i sagen.

Landinspektørnævnet har fra Kort & Matrikelstyrelsen fået oplyst, at indklagede i et brev af 31. januar 2000 har meddelt styrelsen, at han samme dag havde overgivet sagen til en anden landinspektør. Nævnet finder ikke, at dette forhold har nogen betydning for sagens behandling i nævnet.

Landinspektørnævnet må lægge til grund, at indklagede i hvert fald fra juli 1999, hvor han modtog dommerattest, har kunnet færdiggøre sagen.

Nævnet anser det nærmere for sandsynligt, at sagen kunne have været færdiggjort på et langt tidligere tidspunkt også i betragtning af, at sagen har verseret i ca. 4 år, at ... Kommune i et brev af 8. oktober 1996 meddelte indklagede principiel tilladelse til udstykningsforslaget, at det ikke heraf kan ses, at sagen forudsatte en lokalplan, at indklagedes brev til B af 11. oktober 1996 heller ikke gav udtryk herfor, og at B i et brev 31. august 1998 til indklagede meget bestemt rykkede indklagede for færdiggørelse af sagen og betegnede indklagedes sagsbehandling som "uendelig langsom".

Nævnet finder, at landinspektøren i hvert fald fra modtagelsen af dommerattesten omkring juli 1999 burde have fremmet sagen mest muligt. I stedet for har landinspektøren overfor nævnet givet udtryk for, at han på dette tidspunkt var "brændt ud" og ikke mere havde lyst til at beskæftige sig med sagen. Landinspektørnævnet finder, at dette forhold indebærer en grov tilsidesættelse af pligterne som landinspektør. Hertil kommer, at landinspektøren under sagens forløb åbenbart ikke har holdt sagens parter tilstrækkeligt orienteret

og ikke har rådgivet dem om konsekvenserne af de foretagne ejendomsoverdragelser og belåninger, som fandt sted i sagsforløbet. Nævnet finder endvidere, at også landinspektørens manglende reaktion overfor Landinspektørnævnet, såvel ved klagens indgivelse, som efter mødet den 6. december 1999, er en skærpende omstændighed ved vurderingen af tilsidesættelsen af pligterne som landinspektør.

Nævnet finder på baggrund af det anførte, at landinspektørens forseelse er så grov, at den bør medføre, at han fratages beskikkelsen indtil videre. Det bemærkes i den forbindelse, at de sanktioner, som landinspektøren tidligere er ikendt i perioden 1967 til 1978, kun i ringe grad har haft betydning for fastsættelse af sanktionen.

Thi bestemmes:

Landinspektør L fratages beskikkelsen indtil videre.

Jens Wolters

Sigrid Ballund

Niels Krogsgaard

